

Misiunea celor care rămân acasă

În misiunea externă, sprijinul oferit de credincioșii din țara de origine vine din două direcții. Pe de o parte, există un suport de specialitate care vine de obicei din partea agențiilor de misiune: instruirea și examinarea candidaților la misiune, stabilirea bugetelor de lucrare, dezvoltarea relațiilor cu organizații partenere din țara respectivă, consilierea și mentorarea etc. Pe de altă parte, misiunea comportă și multe aspecte practice, a căror realizare cade în sarcina tuturor credincioșilor și îndeosebi a bisericii care l-a trimis în lucrare.

Având în vedere condițiile extrem de dificile în care slujesc mulți dintre misionarii români, este necesar să medităm la ceea ce pot face credincioșii și bisericile penticostale pentru a-i sprijini în lucrare. Profesorul Neal Pirolo atrăgea atenția că „în războiul laic, pentru fiecare persoană care se află pe linia frontului, sunt alte nouă persoane care alcătuiesc liniile de sprijin” (*Slujitori și trimiși*, 2005,4 Aqua Forte, p. 7).

Care este misiunea celor aflați în liniile de sprijin? Care este misiunea celor care rămân acasă?

În timp ce se așteaptă foarte multe de la agențiile de misiune, puțină atenție este acordată ajutorului moral și spiritual pe care îl pot oferi toți cei care fac parte din Biserică. Mă voi mărgini în acest articol să menționez două căi prin care cei de acasă pot fi părtași la răspândirea vestitorilor Evangheliei.

RĂZBOIUL SPIRITUAL

Deși e la mare distanță de câmpul de misiune, biserica din

țară poate oferi un sprijin important misionarilor, luptându-se ca întăritorie demonice și ideologiile deșarte care stau în calea Evangheliei să fie demolate. În lumea antică, înainte ca un rege să călătorească într-un teritoriu îndepărtat, din capitală pleca o delegație care pregătea o cale pentru alaiul împărătesc. Pietrele și stâncile erau date la o parte, vegetația de pe drum era îndepărtată, iar calea era netezită pentru a face deplasarea cât mai ușoară. Tuturor ne sunt cunoscute cuvintele prorocului Isaia: „neteziți calea Domnului”. În același fel, pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să avanseze pe teritoriile care astăzi sunt dominate de islamism, budism, hinduism sau animism, este nevoie ca Biserica să pregătească calea pentru Cuvântul Vieții. Pentru apostolul Pavel, misiunea noastră poate fi redată în termenii acestui război spiritual: „*Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos* (2 Cor. 10:5).

Bisericile penticostale române sunt cunoscute pentru ardoarea rugăciunilor lor. Este vremea ca aceste rugăciuni fierbinți să fie înălțate și în numele misionarilor care slujesc în națiuni care opun rezistență mesajului Evangheliei. Pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să vină cu putere, misiunea celor de acasă este să netezească în rugăciune drumul misionarilor din prima linie a frontului. Dumnezeu ne-a dat autoritate împotriva tuturor lucrărilor Diavolului, de aceea, în rugăciunea noastră trebuie să poruncim munților care sunt în calea Evangheliei să fie aruncați

în mare (Matei 17:20). Prin credință, înălțăm numele lui Isus peste orice apăsare demonică, peste tradițiile și obiceiurile păgâne, peste prejucățile care îi orbesc pe oameni. Multe biserici folosesc *Ghidul de rugăciune* editat de APME în care sunt evindate întăriturile cu care se confruntă cei care vestesc Cuvântul în alte țări (Ghidul pentru anul 2012 poate fi comandat gratuit la adresa: APME, B-dul. Muncii nr. 18, Cluj, 400641; office@apme.ro; tel. 0364/409334.)

Ce revărsare de putere ar cunoaște lucrarea misionarilor români dacă miile de biserici penticostale din țară s-ar uni și ar duce un război spiritual în rugăciune pentru cei care proclamă Evanghelia în prima linie a frontului!

SPRIJINUL MORAL

Un ostaș luptă pentru o cauză înaltă, sacrificând totul pentru patrie și cetățenii ei. Ar fi dezolant pentru un soldat care își riscă în fiecare clipă viața să descopere că nimănu din țara sa nu îi pasă și nu apreciază sacrificiul său! Așa ceva ar fi de neconceput, fiindcă el luptă reprezentându-și țara. Fiecare mesaj primit de acasă este valoros, fiind o sursă de inspirație și încurajare în luptă. Când Iosua a fost chemat să treacă în fruntea poporului, având misiunea de a conduce poporul spre Țara Promisă, Dumnezeu i-a atras atenția lui Moise să îi ofere necondiționat încurajare și sprijin moral: „*Dă porunci lui Iosua, întărește-l și îmbărbătează-l; căci el va merge înaintea poporului acestuia și-l va pune în stăpânirea țării pe care o vei vedea.* (Deut. 3:28). Nu era de ajuns să i se spună ce are de făcut, nu erau suficienți anii petrecuți împreună în slujire. Moise trebuie să-l îmbărbăteze pe cel care de mult era un bărbat experimentat în

conducere.

Contextul actual în care se desfășoară lucrarea de misiune generează un stres greu de suportat. Diavolul caută să profite de momentele de slăbiciune pentru a semăna în sufletul misionarilor descurajarea și frica. Pentru a avea succes lucrarea misionarilor, cei de acasă au de îndeplinit slujba încurajării. Misiunea externă nu poate fi realizată de soldați răzleți, fiindcă Marea Trimitere a fost adresată unui **Trup** care, *în unitate*, duce Evanghelia până la marginile Pământului. Este greu de estimat ce multă încurajare îi poate aduce unui misionar până și o simplă scrisoare expediată de conducerea bisericii sale, un telefon primit de la păstorul misionarului sau un email de la grupul de tineri

din care a făcut parte misionarul.

Cu doi ani în urmă, în duminica misiunii, am inițiat o convorbire telefonică în direct cu o misionară care slujea în Asia. Biserica întreagă a putut vedea ce onorată și binecuvântată s-a simțit sora respectivă când a auzit că ne rugăm pentru ea, că îi suntem alături și că ne gândim la ea.

Lacrimile din ochii credincioșilor din biserică, dar și tremurul din glasul ei, pe când cu greu își stăpânea lacrimile, mărturiseau cât de mare era bucuria că Bisericii din România îi pasă de lucrătorii ei.

Când familia extinsă a misionarului îi amintește de scopul său, de chemarea sa, de privilegiul de a lua parte la zidirea Împărăției lui Dumnezeu, atunci el știe că nu este singur în luptă.

În concluzie, trimiterea misionarilor în afara țării presupune plasarea slujitorilor în prima linie a frontului, chiar la porțile împărăției întunericului. Totuși, aceștia se duc în Numele Domnului să reprezinte Împărăția lui Dumnezeu în teritorii străine, știind că nu sunt singuri în luptă, ci că au un ajutor prețios în Biserica de acasă. Dacă atacurile spirituale, emoționale, verbale și fizice împotriva misionarilor s-au înmulțit după 11 septembrie 2011, fie ca și rugăciunile și sprijinul moral oferit de bisericile din România să sporească spre slava lui Dumnezeu.

**AGENȚIA PENTICOSTALĂ
DE MISIUNE
EXTERNĂ**

